

LOUIS JENSEN

På travbanen

Det er formiddag. Under min spadseretur standser jeg op på travbanen for at se på træningen. To ekvipager farer afsted ved siden af hinanden. Vognene passerer under mig i svinget. Kuskenes sidder tilbagelæned, afslappede i slidt arbejdstøj. De hvide bukser og de farvestrålende silkebluser er til vask. Hvad løber de efter? spørger jeg mig selv. Og med ét forekommer de to prustende heste mig uendeligt komiske i deres jag rundt og rundt. En hæsbælende storke afsted uden den ringeste mulighed for at forstå, hvad der er på spil. Da jeg er færdig med at le, nu stæser de ud af svinget og ned ad langsiden, der står dampfaner ud fra deres muler, vender jeg mig uvilkårligt om. Og endnu før jeg konstaterer, at der ingen er bag min ryg, at der stadig kun er græsskråningen og de nøgne birketræer, lægger jeg undersøgende en hånd op på min skulder, stedet hvor tømmer hviler.

De sidste ting

En dag da han gik forbi en tømrer, der var i sving med at reparere et gammelt stakit, kiggede han ned i sømpakken. Der lå kun ét søm tilbage. Han standsede øjeblikkelig op, tog fat om sømmet, løftede det op af pakken og spurgte tømreren om han måtte få det. Tømreren kiggede forundret på ham. Så spurgte han, hvad han skulle bruge sømmet til, og da han sagde, at han sådan set ikke skulle bruge det til noget, men at han samlede på de sidste ting, f.eks. det sidste søm i en pakke, lo tømreren overrasket og nikkede, at han gerne måtte beholde sømmet. Men så let gik det ikke hver gang. Andre strittede pludselig imod, når han havde forklaret sin interesse for de sidste ting. Så blev den sidste tændstikke i æsken eller den sidste tegnestift pludselig interessant, ligefrem dyrebar, og de tog den sidste ting op, så længe på den og puttede den til sidst i deres egen lomme. Det sidste stykke papir på en toiletrulle på et offentligt toilet, hvis han var så heldig, kunne han jo bare putte i lommen, men det skulle være den ægte sidste ting. Han kunne f.eks. ikke selv gemme den sidste ting. Det gjaldt ikke. Derfor skulle det være andres sidste ting, nogen som aldrig havde tænkt over, at ét af hundrede søm i en pakke ville blive det sidste. Kun den slags sidste ting var de ægte sidste ting, og den sidste dans og det sidste åndedrag og den slags interesserede ham heller ikke. Det var rigtige ting. Det var egentlig kun et spørgsmål om at være opmærksom og have øjnene med sig. Den sidste af en eller anden slags kunne dukke op lige gyldigt hvor, og bedst søm han troede, at netop her, fandtes der ingen verdens ting.